

Lázi Sándor

Dávid nagylelkűsége

(1Sám 26:5–11, 2Sám 9:2–7)

Dávid – szeretett, kedvelt –, Izráel második királya, Isai nyolcadik, egyben legifjabb fiúgyermeke, Betlehemben született. Kora ifjúságát mint pásztor, apja nyája mellett töltötte. Itt elegendő csendességet talált arra, hogy Istenbe vetett hite megszilárduljon, lelki ereje megacélozódjon. E csendben – rejtve a szemek előtt – Sámuel Isten kiválasztása nyomán Dávidot királlyá kente (1Sám 16:10–13).

Királyi nagylelkűség

Dávid nem hagyja magát embereitől befolyásolni. Nem hallgat Abisajra (1Sám 26:9). Nagylelkűség az, amikor saját érdekeinket alá tudjuk rendelni másokénak a jó érdekében. Egyszer egy zsugoriságáról híres emberhez bement egy festő. Az öreg zsugori úgy megörült, hogy azonnal bemutatta lakása minden szépségét. Amikor elbeszélgettek, arra kérte a festőművészt, hogy fessen a szobája falára olyan képet, melyet még senki sem látott. – Olyat nem tudok, amelyet még senki sem látott – válaszolta a művész –, de olyat igen, amelyet még ön nem látott. Lefestem önnek a nagylelkűséget!

John Knox

(Folytatás az előző oldalról)

távozni kényszerült onnét a legjobbakkal együtt, és úgy döntött, hogy eljön St. Andrewsba. Hallottam őt, amint tanította Dániel próféciáit azon a nyáron és a következő télen.

Kézbe vettem tollamat és kis könyvemem, és leirtam, amiket föl tudtam fogni. Szövegének elején mérsékeltlen beszélt mintegy fél óráig. De amikor rátért az alkalmazásra, annyira izgulni és remegni kezdtem, hogy nem tudtam tovább jegyezni.

Nagyon gyenge volt. Láttam őt oktatásának minden napján, amint lassan és fáradtan haladt, sállal a nyaka körül, bottal az egyik kezében, és a jó, istenfélő Richard Ballend, a szolgálója, vezette őt a hónaljánál fogva az apátságtól a templomig. Az említett Richard és egy másik szolga emelte föl a szószékre, ahol szükségesnek találta, hogy ráhajoljon annak első részére, de mielőtt befejezte prédikálását, annyira aktívá és elevenné vált, hogy szinte darabokra törte a szószéket és kirepült onnét.”

A lángszavú Knox elérkezett fáradozásainak a végéhez. Azt a híres temetési beszédet, amit Morton kormányzó mondott Knox temetésén, gyakran idézik: „Itt fekszik az az ember, aki sohasem félt az emberek arcától.” Talán ennél jobbat írt maga Knox egyik levelében, amit 1568-ban küldött Angliába:

„A legboldogabban azon a pályán haladnék, amit Isten jelölt ki fáradozásaimnak, hálát adva szent nevének azért, mert tetszett irgalmának, hogy ne tegyen úrrá mint valami püspököt, hanem az ő áldott evangéliumának szenvedő prédikátorává avasson.”

Ford.: G. L.

Dávid nem akart bosszúállóvá lenni: „*Ne pusztítsd el, mert ki emelhet büntetlenül kezét az Úr fölkejtjére!*” – mondta akkor, amikor a katonák habozás nélkül ölni szoktak. Bosszúállás helyett a szeretet vesz erőt rajta, mely legnagyobb átfómál, megjobbító erő. Olyan ez, mint a napfény, mely átmelegíti a földet és megteremti a virág színét, illatát. Dávidnak ekkor a szíve parancsolt, a szívének pedig Isten Lelke. Nyilvánvaló, hogy a király itt önmagát győzte le. „*Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*” (1Jn 5:4)

Olvastam, hogy II. József császár ellen – akit 1765-ben német-római császárrá választottak – egyszer egy gúnyirat jelent meg. Amikor a hosszas kutatás után fény derült az írás szerzőjére, a császár magához hívatta az illetőt, és szemé elé tartotta a gúnyiratot, majd barátságos hangon így szólt hozzá: „Barátom, önnek igen éles tolla van. Itt van helyette egy jobb” – és egy szépen faragott díszdollat nyújtott át neki. Az illető mélyen megszeppenülve távozott.

Dávid nem a maga harci ügyességének tudja be a Saul feletti győzelmet, hanem ezt mondja: „*Az Úr a kezembe adott téged, de én nem akartam kezét emelni az Úr fölkejtjére*” (1Sám 26:23). Szolgatársaim! Higgyük el, hogy ha mi is olyan nagylelkűek volnánk, mint Dávid, akkor az Úr ugyanúgy kezünkbe adná a dolgokat! Nagylelkűség mellett egy parittyakő többet ér, mint Góliát összes fegyvere.

Dávid keresi a jó cselekvésének alkalmát. Ezért keresi a Saul házából valókat. Elhozatta Mefibósetet, Saul fiának, Jónathánnak fiát, majd ezt mondta neki: „*Ne félj, hiszen hűséggel tartozom neked apádért, Jónathánért, és visszaadom neked nagyapádnak, Saulnak minden földbirtokát, te pedig mindenkor az én asztalomnál étkezel*” (2Sám 9:5–8).

A hívő szívnek természetes tulajdonsága a nagylelkű cselekedetek gyakorlása. E cselekedetek olyanok életünkben, mint a koronában a drágakövek, olyanok, mint a fának tápláló, ízletes gyümölcse. E nélkül a hívő élete legfeljebb csak dús lombos fához hasonlítható. Jézus mondja tanítványainak: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!*” (Mt 5:16)

Dávid nem önző érdekből, hanem az Úr iránti szeretetből cselekedte a jót még az ellenséges Saullal is. „*A szeretet nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat*” (1Kor 13:5). Dávid jót cselekvő élete nem csak Mefibósetet, hanem magát Dávidot is gazdagította. „*A másokkal jót tevő ember megkövérédik.*” A jótettek a mi legjobb vetéseink, melyekből gazdag aratás következik.

Mefibóset a király asztalánál étkezett, pedig sánta volt. Minden nyomorúságunkkal járulhatunk mi magunk is a kegyelem királyi asztalához, a legmagasabb mennyei méltóságok közösségében és az üdvözülendők családjában, mert hozzánk is nagylelkű volt az Úr.